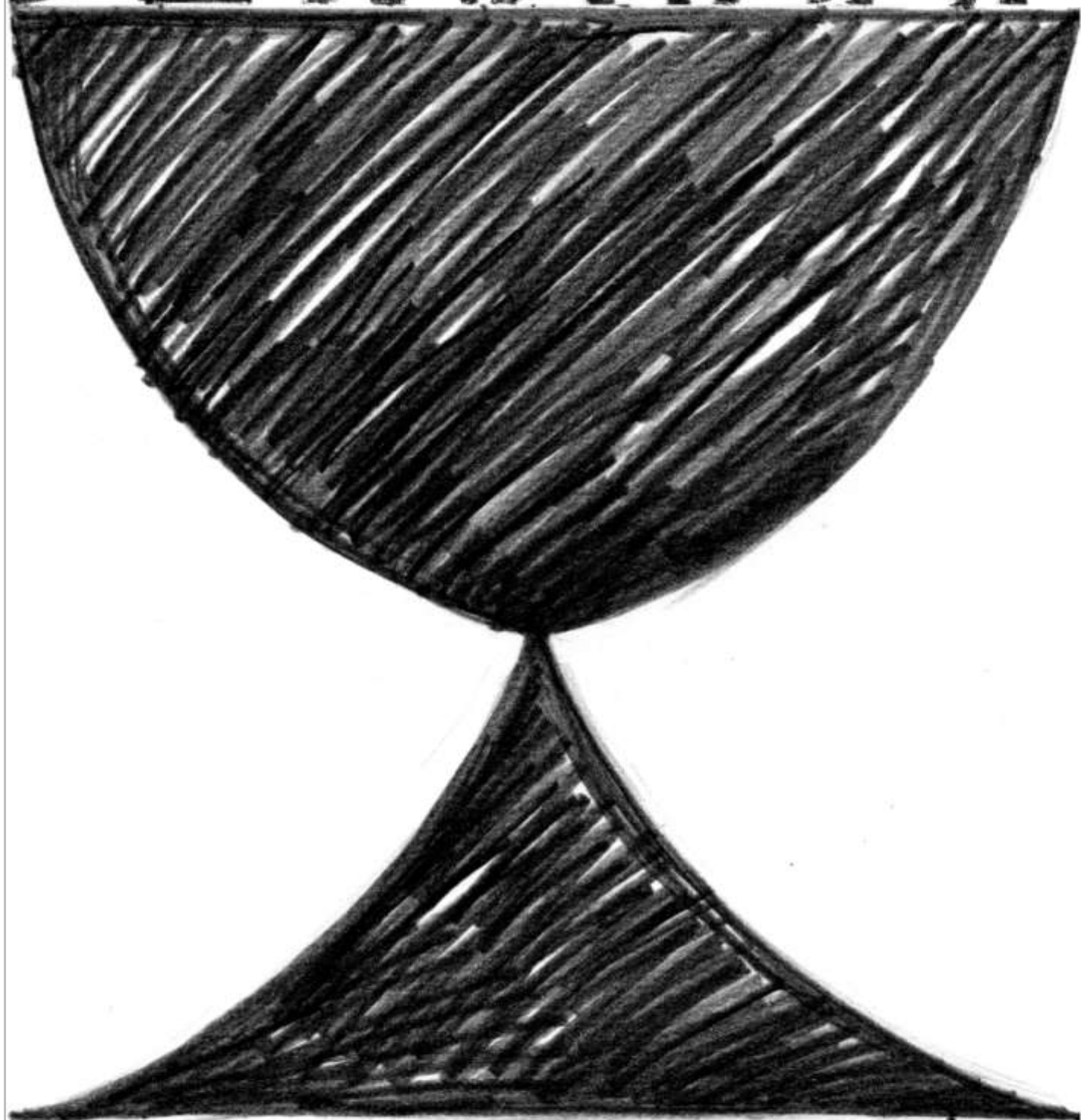

SETKAVANI'

BRNE'NSKY' EVANGELICKY' ME'SI'C'NIK

1

Pořad bohoslužeb

	Brno I	Brno II	Husovice	Židenice
1. 1.	Nový rok ČK Jiří Gruber, VP	BD Jaroslav Vítek, VP Kuř Ondřej Kolář, VP Tiš 13:45 Ondřej Kolář, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Jiří Šimsa, VP
4. 1.	Druhá po vánocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová	BD Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
11.1.	První po Zjevení Páně BK Olga Tydlitátová Opl Jiří Gruber <i>Bohoslužby pro mládež</i>	BD Ondřej Kolář Tiš 10:30 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
18.1.	Druhá po Zjevení Páně BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD 15:00 Jaroslav Vítek Tiš 10:30 Ondřej Kolář BD 19:30	Hu Štěpán Hájek Ma Josef Průša	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
25.1.	Třetí po Zjevení Páně BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Ondřej Kolář Kuř 10:30 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Jan Asszonyi
1.2.	Čtvrtá po Zjevení Páně BK Jiří Gruber ČK Jiří gruber Rch Jiří Gruber	BD Ondřej Kolář Kuř Jaroslav Vítek Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar
	BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15 ČK nešpory v 19:30	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice Dům důstojného stáří Borky 7, v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I
Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>
kazatelé: Jiří Gruber, Olga Tydlitátová
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II
Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangelnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek, Ondřej Kolář
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích
Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangelnet.cz, <http://husovice.evangelnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangelnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatel: Pavel Kašpar, senior
kurátor: Miroslav Maňák
seniorátní faráři: Romana Špačková, Jiří Šimsa

Diakonie ČCE – středisko v Brně
Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

Evangelická akademie, Vyšší odborná škola sociálně právní
Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz
Štřední zdravotní škola evangelické akademie
Simáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,
<http://www.eabrno.cz>
ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník XI. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10x ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč.

Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: Brno, Opletalova 6

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po - Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo

12.1.

19:00 sborový

rozhovor

Úterý:

15:00 DD Věstonická

17:00 dětský klub

17:00 náboženství

19:00 příprava NS

Středa:

13:00 Diakonie

15:00 kavárnička

17:00 konfirmandé

18:00 kurz Alfa

18:00 mládež

Čtvrtek:

10:00 klub otevř.
dveří

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 5.1.

Úterý:

19:30 setkání střední
generace

Středa:

13:00 Diakonie

18:00 biblická hodina

19:15 mládež

Čtvrtek:

15:00 vyučování dětí

Sobota:

9:30 DD Kociánka
3.1., 17.1., 31.1.

Neděle:

9.00 nedělní škola

10:00 setkání
v Losově sále

Brno - Husovice

Pondělí:

19:30 mládež

Čtvrtek:

18:00 biblická hodina

19:00 staršovstvo 8.1.

Pátek:

15:00 Husovičtí

vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 11.1.

Brno - Židenice

Úterý:

16:00 BH pro děti

19:00 mládež

Středa:

19:00 BH Blansko

19:00 staršovstvo

14.1.

19:00 modlitba se

zpěvy z Taize 21.1.

Čtvrtek:

10.00 Naděje

16:30 BH pro děti

17:30 konfirmandi

19:30 biblická hodina

Pátek:

15:00 Blansko

Biblická hodina pro
děti

20:00 setkání sboru

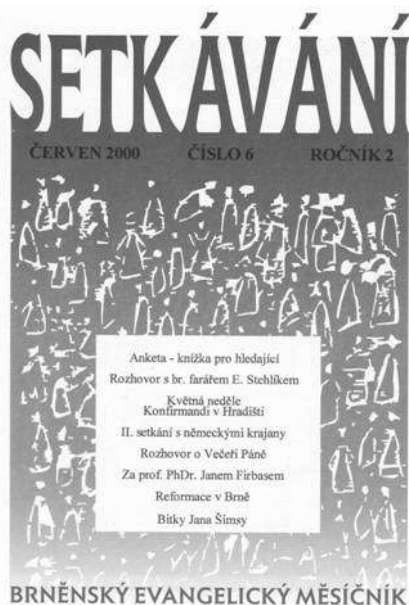
Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v

modlitebně

18:30 pěvecký sbor

Milí čtenáři!

Před námi je nový rok. A spolu s ním i jedenáctý ročník Setkávání v nové grafické úpravě. Po deseti letech jsme se v redakční radě rozhodli obléci časopis do nového. Život je změna. Ta hlavní spočívá v přechodu na ofsetový tisk, který je příjemnější pro oči a umožní častější zařazování fotografií přímo do textu. Dosavadní technika kopírování snižovala kvalitu fotografií do té míry, že jsme je až na výjimky nezařazovali. Nová grafická úprava umožní nezačínat s většinou článků od horního okraje, takže délka článku již nebude normalizovaná a články bude možné zařazovat s větší pružností. Ve všem ostatním chceme plynule pokračovat. Informovat vás o všem významném, co

se děje v našich čtyřech brněnských evangelických sborech, a k tomu přidat ještě něco originálního a zajímavého ze světa kolem nás.

Když jsem před deseti lety nastupoval jako kazatel do sboru v Brně I, měl jsem za to, že podobný časopis by mohl významně podpořit sborové společenství. V menších venkovských sborech toho o sobě lidé vědí daleko víc. Na většině sborových akcí se setkává víceméně stejný okruh bratří a sester. Rovněž komunikace mezi generacemi je snazší. V městském sboru je to složitější. Jedna skupina se schází v rámci kavárničky, jiná na biblické hodině, svou skupinu mají učitelé nedělní školy, jiný program mají matky s dětmi. Zcela nové společenství vzniklo kolem kurzů Alfa. A pěvecký sbor také žije svým vlastním životem. Skauti mají vlastní kalendář akcí. A k tomu ještě dva kazatelé a dva kostely, takže sborový život je opravdu rozdrobený. Někdy mi to v našem sboru připadá jako na veliké škole. Primáni neznají kvartány, žáci ze sexty nezdraví nového učitele, protože je neučí, sekundáni jako by se ztratili, protože chodí do jiné budovy. A když se po bohoslužbách vyrojíme před kostel, každý zamíří mezi své známé.

Věřím, že společný časopis může být jedním z nástrojů a možností, jak sborové společenství podpořit a upevnit. Nepřináší pouze informace o tom, co bylo a bude. Snažíme se psát o všem, co by nás jako křesťany a brněnské evangelíky mělo a mohlo zajímat. Co důležitého jsme kde přečetli, viděli a zažili. Za nejcennější považuji rozhovory s členy našich sborů, v kterých se dovídáme věci, které by možná jinak zapadly a nikdo by je nezaznamenal. Historické články možná někomu přijdou odtažité, ale připomínají nám osobnosti a události, které jsou už skoro zapomenuté. Až bude psát někdo kroniku našeho sboru za posledních deset let, stačí mu přečíst si Setkávání a najde tam poměrně věrný obrázek života našich sborů.

Díky tomu, že se do spolupráce na tomto časopise postupně zapojily také ostatní tři evangelické sbory v Brně, dovídáme se, co se děje u sousedů, a můžeme k nim přijít na návštěvu.

Vím, že se v časopise někdy objevují chyby a nestačíme zaznamenat mnohé, co by stálo za to uchovat v písemné podobě. Prosím však o pochopení. Časopis vzniká takřkajíc na koleně, amatérsky a ve volném čase členů redakční rady. Upřímně řečeno je s podivem, že těch předchozích sto čísel vůbec vyšlo. Ani jedna stránka nebyla prázdná. Časopis se k vám vždy dostal včas. Chtěl bych za to poděkovat všem členům redakční rady. Každý z nich má na vydání čísla svůj nezastupitelný podíl a je to skutečně týmová práce, z které máme radost. V nové rubrice: Jak se to dělá? se dozvíte o tom, jak časopis vzniká, více.

Redakční kruh v tomto roce opouští sestra Ludmila Marková, ale zůstane s námi v externím spojení. Díky za všechnu její dosavadní práci. Nebylo jí málo. Nový časopis si teď možná založí bratr farář Jiří Malý, který odešel do sboru ve Vizovicích. Získali jsme však tři nové členy redakční rady. Prvním z nich je nový kazatel sboru Brno II bratr Ondřej Kolář a spolupráci přislíbili bratři Jan Soběslavský, ředitel střediska Diakonie v Brně, a Jiří Novák ze sboru v Židenicích, bývalý seniorátní kurátor. Za novou originální obálku, která přinese s každým číslem nový symbol, a kresbičky kostelů děkuji sestře Ivě Tůmové, roz. Malíkové. Novou grafickou úpravu textu navrhla sestra Miriam Blažková. Se změnou tisku se zvýší náklady, ale doufáme, že zvýšené předplatné bude vyváženo lepší kvalitou. Cena časopisu se proto zvýší z 10 na 12 Kč. Kdo by chtěl tuto práci podpořit, může zaplatit sponzorské předplatné ve výši 150 Kč.

A co nového jsme pro vás přichystali? Těžko se mluví o něčem, co ještě není. I pouhé zachování dosavadního rozsahu témat a aktuálnosti nebude snadné a deset předchozích ročníků nás zavazuje. Snad se nám podaří zařazovat více informací o tom, co se děje v celé církvi a ekumeně. Chceme vám dát nahlédnout pod pokličku toho, na čem se ve sboru pracuje. Budeme pokračovat v seznamování s evangelickými sbory v okolí Brna a můžete se těšit na další portréty mužů české reformace. V rubrice Služba bližnímu se dozvíte o dalších místech, kde se daří zmírňovat lidské trápení. A nechte se také něčím překvapit.

Komu se zdá příprava časopisu poněkud chaotická a amatérská, nemýlí se. Jestli ví, jak by to šlo dělat lépe a s menšími nervy, ať nám přijde pomoci.

Jiří Gruber s redakční radou

SETKÁVÁNÍ

ročník VII. leden 2005 číslo 1
BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Předadventní konvent

V sobotu 29. listopadu, tedy na samotném konci církevního roku, se v Blahoslavově domě v Brně konalo druhé zasedání 39. konventu brněnského seniorátu.

Po úvodní pobožnosti se ujal vedení schůze bratr farář Ondřej Titěra. První téma, jež přišlo ke slovu, předznačilo, že úkolem konventu nebudou jen organizačně-technické záležitosti,

ale i otázky obecnějšího, celocírkevního charakteru. Faráři Luděk Korpa a Marek Zikmund předložili svou koncepci misijního působení církve pod názvem „Missio Dei – trvalá výzva“, která se má stát příspěvkem k předpokládanému rozhovoru příštího synodu. Oba shodně poukázali na deficit tradičních evangelických církví (ČCE nevyjímaje) v poslání zvěstovat evangelium nevěřícím, který v době pokračujícího odlivu členstva z těchto církví může mít neblahé důsledky. Nelze spoléhat na předpoklad, že církve jsou schopny samy sebe přirozeně „reprodukovat“, předávat víru z generace na generaci. V diskusi zazněl pozoruhodný názor, že ČCE sice dokáže oslovit a zaujmout hledající, avšak přimět je k trvalému a závaznému členství se podaří jen málokdy. Do budoucna je nutné počítat s různou mírou účasti lidí na sborovém životě. Hranice mezi sborem a jeho okolím nepochybně nebude (a mnohde již ani není) přísně stanovitelná a zjistitelná.

Součástí dopoledního programu byla též volba seniorátního faráře Jiřího Šimsy na další období (do 31. 12. 2010) a navržení kandidátů do synodní rady, která bude volena v květnu 2009. Konvent s převahou navrhl jako kandidáta na funkci synodního seniora Joela Rumla, na funkci synodního kurátora pak Pavla Stolaře. Do funkcí náměstků byli navrženi Miloš Rejchrt a Pavel Kašpar z řad farářů, Vladimír Zikmund a Jaromír Křivohlavý z řad laiků. Volební část konventu pokračovala zvolením 1. a 2. náhradníka do seniorátního výboru (stali se jimi K. Vystavěl a R. Pikna), dvou členů a jednoho náhradníka do seniorátní pastýřské rady (M. Kadlecová, B. Ryšavý, J. Doubrava) a volbou poslanců seniorátního shromáždění Jeronymovy jednoty, kteří byli navrženi staršovstvy sborů.

Před obědem se konvent ještě stihl seznámit s rozvrhem seniorátních a celocírkevních repartic na rok 2009, s výsledky hospodaření seniorátního výboru za rok 2007 a 2008, a schválil jeho rozpočet na příští rok. Kladně se také vyjádřil k navrhovaným změnám církevního zřízení, týkajícím se povinnosti zachování mlčenlivosti pro ordinované členy církve a opakované volby kazatelů.

Po polední pauze nás bratr farář Jiří Gruber zpravil o proběhlém synodu a funkci pastoračních pracovníků. Bratr Miroslav Maňák nám nejprve podal informace o personálním fondu a poté podrobně představil evangelický portál evangnet.cz. Přiblížil také další možnosti jeho využití, zejména způsob, jak informovat o sborových či seniorátních akcích.

Na závěr se sluší poděkovat všem, kdo se postarali o vynikající zázemí celého shromáždění, především o oběd a občerstvení, kterého bylo během dlouhého zasedání vskutku zapotřebí.

Ondřej Kolář

Svobodně a beze strachu

je heslo, pod nímž Českobratrská církev evangelická slavila ve dnech 21. a 22. listopadu své devadesátiny. Je tomu totiž právě tolik let, kdy se čeští luteráni a reformovaní rozhodli pro unii a v prosinci roku 1918 založili církev, která o několik málo let později dostala jméno, jež nese dodnes. A protože jedna z reformačních zásad zní Pouze z Písma – Sola Scriptura, konalo se v prvním z těchto dvou

slavnostních dnů na Evangelické teologické fakultě Karlovy univerzity za hojně mezinárodní účasti sympozium Bible v rukou lidu. Dalším prvkem programu pak byl večer v Betlémské kapli, ohlášený sice jako koncert (Spirituál kvintet, T. Najbrt a další umělci a hosté), byl to však spíše komponovaný pořad, dlužno říci, že s mírně estrádními prvky, věnovaný historii CCE. Do brněnského časopisu patří navíc informace, že se zde Brňáci docela uplatnili, i když ne přímo jako umělci: devadesát let totiž koncem roku 2008 slaví nejen naše církve, ale i jeden z jejích známých, oblíbených a skvělých kazatelů, bratr farář dr. Jan Pokorný, naposledy působící v prvním brněnském sboru. Moderátoři večera vedli jakousi paralelu mezi jeho životem a událostmi ze života naší církve – a pan farář Pokorný byl při tom. Jan Šimsa, kterého také v Brně všichni dobře známe, už pak byl přítomen jen v chytrých fotografických záběrech na promítacím panelu, a telefonicky odpovídal na dotazy, jak to bylo za války.

V sobotu 22. listopadu se sešlo hlavní slavnostní shromáždění v pražském kostele u Salvátora. Referovat o celém programu by zabralo příliš mnoho místa a žádalo by si příliš mnoho čtenářské pozornosti, tak snad jen o tom, co účastníky tohoto dne nejvíce zaujalo. Zaznělo mnoho pozdravů hostů (ze

sesterských, především zahraničních církví, z ekumeny, z pražských i ústředních politických míst – a další): ráda připomenu slova doc. Martina Prudkého, děkana ETF, který nahlédl jako by z druhé strany část hesla těchto oslav – „beze strachu“ a převedl pozornost posluchačů k opětovné biblické výzvě „neboj se“: my lidé se ze svých sil můžeme snažit konat beze strachu, ač je to trochu zpupný nárok, ono „neboj se“ je ale boží výzva, pozdrav, povzbuzení a osvobozující požehnání. Když pak z následujícího hlavního přednáškového programu vyzdvihnu přednášku Jana Keřkovského, přidám se k těm, kteří ji stejně jako já považovali za jeden z vrcholů dne. V hledání identity českobratrského evangelíka, které se v tomto roce objevilo již několikrát, dvakrát dokonce se samostatnou publikací, se pak snažila pokračovat panelová diskuse na téma „Kdo je český evangelík?“

Salvátorský kostel se v tento ten ozýval hudbou a zpěvem. Zpíval Salvátorský pěvecký sbor, aspoň pro mne bylo výrazným zážitkem vystoupení smíšeného farářského sboru (představte si asi padesát mužů a žen v talárech a s tabulkami při důrazném jednohlasném zpěvu spíše tradičních zpěvníkových písní!), představilo se pak několik dalších sborů, při slavnostních bohoslužbách zpíval pod vedením Ladislava a Ester Moravetzových (také varhanní doprovod stál za to) zlínský sbor a židenický „Chrapot“.

Při slavnostních bohoslužbách kázal náměstek synodního seniora Pavel Klinecký na text Filip. 1,3-6;9-10. Zaměřil se opět k onomu „beze strachu“, k důvěře v boží péči o církev, k tomu, že i kdyby byla církev v krizi (a možná, že i je), zůstává v božích rukou a její bytí a nebytí je podrobena vůli jejího Pána.

A nakonec znělo děkovné Te Deum, tentokrát v hudebním pojetí Petra Ebena a v podání orchestru Evangelické církevní konzervatoře v Olomouci.

Bylo to krásné a dost veliké. Ale právě do takových velkých věcí se vždy vkrádá trochu skepse. A tak očekáváme sté narozeniny ČCE s důvěrou a nadějí, svobodně a beze strachu, ale trošky té skepse se přece jen nezřekneme.

Jana Nechutová

„I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plének a položila do jeslí, protože se pro něho nenašlo místo pod střechou.“ (Lk 2,7)

Jesle se objevují v Lukášově vyprávění o Ježíšově narození třikrát: zde, ve slovech anděla („Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plénkách, položené do jeslí“) a ve vyprávění o tom, jak pastýři děťátko položené do jeslí skutečně našli (v.16). Lze namítnout, že pro Ježíše je především příznačná jeho činnost v době jeho životního rozmachu, když zvěstoval království Boží, uzdravoval nemocné, vyháněl zlé duchy a shromažďoval i vysílal své žáky. Opravdu, to je to, co dělal a na co nemůžeme zapomenout. Proto jeho žáci napsali svá evangelia a my se snažíme všechno to brát vážně v tom, jak žijeme a jak jednáme. Zato jesle jsou jen symbolem bezmocnosti toho, kdo tam leží – malého děťátka. Je to jen začátek.

A přece bychom neměli říkat, že jde „jen“ o symbol bezmocnosti. Na konci Ježíšova života a na konci evangelia čteme zase o kříži. Opět je jeho role zdůrazněna tím, že Ježíš jej ani nemohl unést a nakonec na něm umřel, zachránit se nemohl (Lk 23,36). Jesle a kříž tak stojí na začátku a na konci Ježíšova života: obojí lze znázornit několika čarami a mít stále před očima, obojí je symbolem lidské bezmoci. To není náhoda. Každý návod, každou praxi, každý plán bychom měli měřit podle toho, jak se osvědčí ve chvílích naší bezmoci (nucené pasivity). To je rozhodující.

Druhá polovina věty, kterou vykládáme, říká, že pro Ježíše a jeho maminku se „nenašlo místo“ (pod střechou), řecky: *úk én...topos*. Když to slyšel řecky mluvící člověk, takový, jakému byly určeny obě Lukášovy knížky, evangelium a kniha Skutků, muselo se mu vybavit slovo „utopie“. Utopie byl původně Platonův návrh ideálního státu. Později, až do doby Ježíšovy, to byly v řecky mluvícím prostředí všechny vize a projekty ideálního uspořádání lidské společnosti, které zatím (zatím!) na světě nemají místo. Lukáš mezi ně řadí i dílo Ježíšovo. Už to, že se toto hodnocení objevuje v knize určené patrně i pro širší veřejnost, je svědectvím zvláštní zkušenosti: Ze všech velkých životních filozofií a lidských nadějí se prosazují jen ty, které nezklamou ani tehdy, když je člověk zcela bezmocný. V našem případě nad jeslemi a za křížem. Nad bezmocí dítěte, jehož život je vždycky darem, a za křížem, který se přes všechna skeptická očekávání nestal koncem Ježíšova působení a je svědectvím o tom, že Bůh překonává i tento druh nebytí.

Když jsme jednou prohlíželi album fotografií a jeden můj vnuk tam viděl své rodiče, zeptal se „A kde jsem já?“ „To bylo ještě předtím, než se tvoji rodiče vůbec vzali“, povídám, a on na to: „Aha, to jsem byl ještě mrtvej.“ Opravdu, už samo narození je obdobou a zaslíbením vzkříšení k novému životu.

Petr Pokorný

MODLITBA

Bože a náš dobrý Otče, děkujeme Ti za všechno dobré, co nám dáváš: za krásný svět, za bohatý život, jaký v této zemi ještě žádná generace neměla, za přátele, za naše rodiny a za bratry a sestry v církvi. Děkujeme Ti za to, co naše generace, které prožily nacismus i komunismus, musí předávat dál: zkušenost, že velké utlačovatelské mocnosti jsou nakonec slabší než ti, které ovládaly. Děkujeme Ti, že to platí i pro každého z nás osobně, že náš život není ztracený proto, že na svém konci je stále víc odkázán na pomoc druhých a končí bezmocí. Chválíme Tě za to, že v naší bezmocí se prokazuje Tvá moc, která nám otvírá nový obzor i tam, kde nás opouštějí všechny síly. Je to moc, která je zdrojem síly i v naší práci a našem poslání, protože Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.

ROZHOVOR

s Janem Pokorným

Rád bych se zeptal, kdo ze zpětného pohledu 90 let nejvíc formoval a ovlivnil tvůj život.

Nejvíc formoval můj život domov. Otec i maminka byli upřímně věřící lidé. Maminka nám už v našem předškolním věku vykládala na procházkách příběhy z Bible a z českých církevních dějin. Jako farská vnoučata jsme byli každou neděli v Betlémském kostele. Seděli jsme v první řadě v prostřední lavici, takže nás měl dědeček pěkně na očích. Po kostele jsme šli na faru, kde se obyčejně shromáždila širší rodina a my děti jsme tam často zůstaly na oběd. Před jídlem se dědeček pomodlil, a také po jídle, než jsme se rozešli od stolu, poděkoval. Také prarodiče Fleischerovi, s nimiž jsme bydleli v jednom domě na Staňkové byli velmi dobrotiví lidé. Babička, ač teprve před svatbou přistoupila, stala se věrnou účastnicí sborového života. Dědeček pocházel z rovečské fary. Mnoho času mu však ve zralém věku zabírala lékařská praxe a později vědecká práce. Můj otec Blahoslav byl profesorem na průmyslové škole, potom šel do praxe a byl šéf výpočtů v MEZu. O jeho upřímné víře svědčí zápisky z italské fronty za první světové války. Na chvíle prožité s milými v dětství vždy znovu rád vzpomínám a byly mi v krušných dobách posilou.

Jistě na tebe měli také vliv někteří učitelé.

Z učitelů na klasickém gymnáziu to byl především Dr. Robert Konečný, který nás učil v septimě a v oktávě filosofii a psychologii. Byl to věřící katolík,

ale už tehdy ekumenicky laděný. Psával do Křesťanské revue a přednášel v YMCE. Filosofii vykládal tak poutavě a přehledně, že později na bohoslovecké fakultě jsem už věděl, co kam patří. V psychologii nejen přednášel, ale zároveň s námi prováděl pokusy, např. hypnózu, nebo jsme museli okamžitě odpovědět, co se nám vybaví při vyslovení určitých slov. Byly to spíš semináře než středoškolské vyučování. Dále to byl náš dlouholetý třídní profesor Karel Waigner, který nás velmi zaujal pro českou literaturu. Ve válce zahynul jako sokol v koncentračním táboře.

A který farář na tebe nejvíc zapůsobil?

Jako farář i učitel měl na mě trvalý vliv Dr. Viktor Hájek svými jasnými biblickými výklady v náboženství, které jsme mívali s ostatními středoškoláky na našem gymnáziu na Jarošově ulici (tehdy Legionářské). K Hájkovi jsem chodil i na konfirmační cvičení. Nejvíc mi však dala jeho kázání, která měla jasnou souvislost a směřovala k jednomu nebo k dvěma vrcholům, takže si je člověk dlouho pamatoval. Přímo pod jeho vlivem jsem pak jako diakon a vikář pracoval pět let po dobu války ve farní kanceláři, kde jsem od něho mnoho přijal v přátelských rozhovorech. Někdy stačila jen krátká poznámka. Hájek měl ohromný smysl pro humor.

V kterých letech jsi studoval teologii?

Maturoval jsem v roce 1938. Maturovali jsme dřív, protože byla květnová mobilizace. Na podzim jsem přijel do Prahy na teologii a jeden rok jsem na fakultě studoval. Zastihl jsem ještě původní profesory: Hrejsu, Žilku, Daňka. Potom se vysoké školy zavřely a já jsem byl přijat do farní kanceláře v Brně. Po zkouškách na synodní radě a kurzu u prof. Součka v Praze jsem byl ordinován v dubnu roku 1943 synodním seniorem Křenkem v Blahoslavově domě jako brněnský a zároveň i seniorátní vikář.

Kdy ses rozhodl pro studium teologie?

Pro teologii jsem se rozhodl už na gymnáziu. Líbilo se mi vždy, jak se při různých církevních příležitostech, k nimž nás někdy dědeček brával, faráři mezi sebou bavili a celá ta zvláštní atmosféra. Doma se čítávalo pravidelně z Bible a celá rodina se účastnila sborového života. Naši vedli takovou otevřenou domácnost, kam po večerech přicházeli především vysokoškoláci, kteří v Brně studovali, a debatovalo se dlouho do noci. Mohli přijít třeba v devět hodin večer. Pohoštění bylo zcela prosté, např. chleba se sádlem. My jako děti jsme těmto rozhovorům rády naslouchaly a nechtěly jsme jít spát. Tyto večery zanechaly ve mně nezapomenutelnou stopu. Nejvíc k mému rozhodnutí však přispěla vážná nemoc, kdy jsem se jako patnáctiletý chlapec octil na hranicích života a žil vlastně jen několika biblickými verši, které mi připomínala maminka.

Dalo by se shrnout, nač ses ve své mnohaleté službě nejvíc soustředil?

Největší důraz jsem se snažil klást na kázání evangelia soustředěné na jednu drahou postavu - na Pána Ježíše Krista, Spasitele hříšníků. Bez něho bychom nevěděli ani kdo je Bůh, ani kdo jsme my a žili bychom bez naděje.

Hodně času jsem věnoval vyučování dětí a obecnství s mladými lidmi. Také pastýřské péči, zvláště o nemocné a osamocené, návštěvám a křesťanské službě. To byla, myslím, moje parketa.

Můžeš nám prozradit, jak ses obvykle připravoval na kázání?

Pokud to šlo, už v pondělí jsem se snažil mít vybraný text. Během týdne jsem na něm po chvílích pracoval, abych měl v pátek večer kázání vypracované. Tuto zásadu však nebylo možno vždy dodržet. Také se někdy stalo, že musel člověk v sobotu celé kázání ještě přestavět, aby bylo srozumitelnější. Na kázáních svatebních a pohřebních mnoho záleželo, poněvadž to byla příležitost oslovit i mimocírkevní veřejnost. Jako text jsem si většinou volil perikopy, jindy jsem dělal kázání na biblické postavy: Abrahama, Davida, Pavla. Celý týden jsem si kázání sumíroval v hlavě a potom jsem ho napsal na stroji. Kázal jsem každou neděli, někdy i odpoledne. Stará kázání jsem znovu nepoužíval, dodnes to dělám nerad.

Na které spolupracovníky a presbytery nejvíc vzpomínáš?

Měl jsem štěstí na řadu milých a platných spolupracovníků. Zvláště vzpomínám na bratry kurátory Jaroslava Havlíka, Emila Procházku, Františka Švandu a Svatopluka Doležela, od nichž jsem na poradách a ve vzájemných rozhovorech mnoho přijal. Také členové odborů, zvláště finančního a stavebního, mi byli velkou pomocí, poněvadž nejsem technický typ. Spolehnout jsem se mohl rovněž na předsedy kazatelské stanice Rychmanov Ludvíka Ryšavého, Bohumila Nykodýma a Milana Měšťana. Nemohu zapomenout ani na svědomité vikáře: Irenu Kalusovou se zvláštním obdarováním pro práci mezi mládeží, Emila Stehlíka, který v Brně jako vikář začínal a pak v důchodu končil. Byl mi pro své zkušenosti dobrým rádcem. V posledním období to byla sestra farářka Olga Tydlitátová. Z farářů důchodců je to zvláště můj milý přítel Josef Veselý. V kanceláři byly velkou pomocí sestra Jaroslava Mastná a Trunečková a nakonec bratr Vlastimil Bureš, který se staral o hospodářské záležitosti a dovedl povzbudit svým nenapodobitelným suchým humorem. Nezapomenutelný byl také bratr Ing. Bohumil Michal, který od dob svého studia na technice vedl po šedesát let nedělní školu. Pořádal mimo krásné vánoční slavnosti také proslulé výlety do blízkého brněnského okolí, např. do Kohoutovic, Babic nebo do Kralic. Na výletech jsme vždy jedli chleba s máslem a pili bílou kávu, které bratr Michal předem objednal.

Práce v brněnském sboru zahrnovala také kazatelskou stanici v Rychmanově. Jak ses tam dopravoval?

Na Rychmanov vzpomínám rád. Když jsem tam poprvé kázal, někdy ještě za války, přijel pro mně do Sokolnic bratr Vitold Měšťan s bryčkou. Na vyučování náboženství jsem jeden čas jezdil vlakem do Hostěrádek- Rešova, šel pěšky do Šaratic, po vyučování dále do Újezda, kde jsem vyučoval na měšťance a naobědval se ve školní jídelně a pak pěšky do Žatčan, kde jsem měl poslední hodinu. Kolem čtvrté odpoledne autobusem zpět do Brna. Ty cesty pěšky jsem obdivoval, poněvadž mi připomínaly putování do škol na

Vysočině, i když v docela jiném rázu krajiny. Na venkově, kde se nebylo kde s dětmi shromažďovat, mělo vyučování náboženství na školách velký význam.

Pokud vím, měl jsi na starosti také český sbor ve Vídni.

Jednou ročně obyčejně na první neděli adventní jsem jezdil do Vídně do sboru českých evangelíků. Setkání bylo vždy velmi dojemné. Scházelo se tam asi dvacet Čechů. V současné době už tento sbor neexistuje, protože staří zemřeli a mládež se rozešla do německy mluvících sborů.

Vím, že se na tebe lidé obraceli, když potřebovali zahraniční léky.

To bylo možné díky spolupráci s Diakonií. Byli jsme zváni jako přisedící na konferenci mezinárodního svazu pro vnitřní misii a diakonii. Tam nás, kupodivu, úředníci pouštěli. Zde byl zdroj, jak získat pro členy našich sborů některé zahraniční léky v té době u nás na běžném trhu nedostupné. Nejvíc nám pomáhalo pomocné dílo švýcarských církví.

Co pro tebe znamenalo rodinné zázemí: manželka a děti?

Mnoho. Především moje drahá žena, která také vyrůstala pod vedením Dr. Viktora Hájka a ve sborové mládeži. Spolu se Slávkem Ondrou, Janem Firbasem a Mílou Michalem měli obdarování všimnout si příchozích, uvést je do mládeže a starat se o ně. Moje žena byla v mnohém ohledu moudřejší než já. Věnovala se lidem v krizích nebo bezradnosti, poněvadž na to měla odborné vzdělání. Dělala to nejen ve sboru, nýbrž i v zaměstnání. Děti jsme měli a máme hodné a zůstávají v obecenství církve. Ani nevím, jak jsme je vychovávali. Asi jsme se vychovávali před nimi.

Máš nějakou zálibu, které ses věnoval ve volném čase?

Zálibou pro mě byla a zůstává četba, dříve také sport, církevní volejbal, stolní tenis a šachy. Šachy vyžadují však mnoho času a myšlenkové práce, takže se mi to nezdá pro faráře zrovna nejlepší rekreace. V literatuře mi mnoho dal Dostojevský a Dickens. Rád jsem četl i dobré humorné knížky, např. Jirotkova Saturnina. Do roku 1933 v klidné atmosféře první republiky se doma často po večerech předčítalo. Vzpomínám na tatínkovo předčítání Gogola. K adventní atmosféře přispělo, že jsme spolu přečetli na dvoje housle všechny adventní písně. Jinak mám velmi rád chůzi v přírodě, zvláště to bylo krásné za různých ročních dob na Vysočině. Tam se upevnilo moje zdraví.

Jak vzpomínáš na práci v synodní radě?

Na práci v synodní radě vzpomínám jako na svízelné a odpovědné období mezi mnohými tlaky. Byl jsem poprvé zvolen ještě ve svobodné atmosféře před normalizací v roce 1969. Netušil jsem, co nás čeká. Vážil jsem si Dr. Kejře pro jeho přímou otevřenost v osobním jednání s úřady a pro jeho osobní přátelství. Mnoho pomoci jsem také přijal od tajemníků synodní rady Káji Trusiny a z theologických rozhovorů s br. Eugenem Zeleným, který mi půjčoval nové theologické knihy, které přicházely do synodní rady. S církevními tajemníky jsem vycházel různě. Nejhorší byli ti, kteří se domnívali, že s úřadem dostali rozum.

Je pravda, že existovaly plány na zbourání Červeného kostela?

Nikdy jsme žádnou úřední zprávu o zamýšleném zbourání Červeného kostela nedostali. To byly spíš lidové pověsti, ale k žádnému oficiálnímu jednání nedošlo.

Kontaktovala tě tak jako většinu farářů Státní bezpečnost?

Kontaktovala, ale spolupráci jsem odmítl a nepodepsal.

Které životní období pro tebe bylo nejtěžší?

V každém období života se vyskytly těžké chvíle. Nejtěžší snad za normalizace, ačkoli v posledních letech se už ukazovala vnitřní slabost a bezradnost systému. Na příklad když do kanceláře přišli představitelé brněnské techniky, která sídlila v našem domě na Opletalově, vzali nás s kurátorem do auta a vezli nás k jednomu domu na Kolišti, že nám ho dají, když opustíme poslední místnosti na Opletalově. Tenkrát nový a poslední krajský tajemník se nás zastal a řekl, ať technice nic nedáváme. Církevní tajemníci však celkově neměli na církev velký vliv, poněvadž jsme si šli svou cestou.

Jak jste prožili poslední léta války?

Na konci války jsme byli postiženi smutnou událostí, když při náletu byl vybombardován sál za kostelem na Pellicově ulici, v němž zahynula matka mého švagra sestra Žofie Zbytovská, která se tam utekla od věšení prádla na zahradě. Pochovával jsem ji poslední den, kdy se ještě pohřbívalo na Ústředním hřbitově. Při nebezpečí náletů jsme museli od hrobů utíkat několikrát pod stromy. Za hřbitovní zdí už bylo slyšet střelbu, jak se přibližovala fronta z Ořechova.

Když jsme byli na faře na Pellicově ulici, tak jsme při náletech hledali útočiště ve velkých sklepech pod Špilberkem, při bohoslužbách v Blahoslavově domě ve sklepě v přední budově. Osvobození Brna bylo pro naši rodinu dost dramatické. Maminka s Petrem odjeli do Tišnova, a když začaly nálety na Tišnov, vydali se pešky skrze lesy obsazené partyzány do Rovečného. Já jsem zůstal s tatínkem v Brně. Jednou jsem nesl králíka rodičům své budoucí ženy a nemohl jsem se vrátit, poněvadž na ulici se střílelo. Tak jsem tam zůstal osm dní, poněvadž ustupující němečtí vojáci stříleli z lesů na Řečkovice. Rozstříleli nám střechu nad hlavou. Nakonec jsme se všichni Bohu díky ve zdraví shledali. Svatbu jsem měl až po válce v roce 1947 a oddával nás bratr senior Viktor Hájek.

Otázky kladl Jiří Gruber

No právě...

Milé sestry a vážení bratří, jako jeden z nemnoha žijících exemplářů bývalých vikářů bratra faráře Pokorného si vašeho pozvání a možnosti zde promluvit velice vážím. Náš život je vlastně dlouhý řetězec lidských setkání a setkávání. Některá setkání zanechají v naší mysli stopu, a někdy je ta stopa milá a člověk se k ní rád vrací. To u mne platí pro mé setkání s bratrem Pokorným. Nebudu vás zde zatěžovat životopisy, moje slova budou založena na čtyřech charakteristických detailech, ve kterých je pro mne bratr Pokorný trvale zpřítomněn.

No právě.... Znáte to jistě všichni stejně jako já. Někdo přišel a vyprávěl bratru faráři složitě nějakou svou patálii. On pozorně naslouchal, a na závěr řekl ono: „No právě...“ Dotyčný obvykle odcházel a s námahou si to rovnal v hlavě. No právě... Co to znamená? Zpočátku mně to připadalo jako pouhá akustická konstanta nebo slovní vmetek, ale posléze jsem to pochopil. To „No právě...“ znamená: „Človče, zamysli se nad svými slovy. V nich samotných najdeš odpověď. Problém i jeho řešení jsou v tobě“. Je to tedy jakési zrcadlo, které tázavý či obviňující pohled nespokojeného člověka vrhne na skutečného původce dané patálie, často tedy na toho jediného člověka, který má možnost věc řešit a vyřešit... No právě...

To jsou věci rozumem nepostižitelné ... I to jsme čas od času slyšovali. Jako člověka s jakýmsi stopami technického myšlení a vůbec jako člověka 20. století mě to mírně iritovalo. Jaká nepostižitelnost? Rozumem lze postihnout všechno. Teprve časem jsem dospěl i k pochopení této formule. Nepostižitelnost rozumem, to je ta stránka všech dějů a jevů, které nejsou v lidské moci. Na tom není nic špatného, pokud člověk stejně jako bratr Pokorný ví, v čí moci tedy všechny ty „rozumem nepostižitelné věci“ jsou.

Žehlička. Tento pojem zde již padl z úst všech, kteří mluvili přede mnou. Bratr Pokorný působil jako uhlazovač hran a sporů, o které zejména v době jeho působení na synodní radě nebyla nouze. Dělal to někdy i tak, že jednotlivým znesvářeným stranám vysvětloval, jak to ten druhý dobře myslel, a jak tedy není důvod k nějaké vádě. Leckdy to asi ani nebyla úplně pravda, ale bylo to alespoň někdy korunováno úspěchem, spočívajícím přinejmenším v tom, že se konflikt nerozrůstal. Tomuto působení jsem naopak bytostně rozuměl, a viděl jsem věci podobně. Vyvěrá to asi z našeho spřízněného pochopení Ježíšova blahoslavenství pro pokoj činící. I když se tato linie nedočkala uznání, nic to, soudím, nemění na trvalé ceně této poměrně nevděčné a nebezpečné služby poslušnosti evangelia. I bratr Pokorný ji považoval za cennější a potřebnější než lidské zelótství.

Bud'te dobré mysli ... S tím někdy odcházeli lidé, kteří přišli za bratrem Pokorným se svou starostí, bolestí, prosbou o radu. I zde se rovněž mohlo

zdát, že je to tzv. rada pro kočku. Jak může být člověk dobré mysli, když neví, kudy dál? Je to ale velmi, velmi dobrá rada. Je to vlastně nejstručnější vyjádření Žalmu 23. Věř v dobré skončení, které není z tvých rukou a sil. Tím si vytvoříš i dobrý předpoklad, abys našel k dané svízeli náležitý vztah, a pak i východisko. Když jsem o tomto úsloví mnohokrát přemýšlel, připadlo mně jako tzv. retrográdní účetnictví. To je metoda, při které jsou předem stanoveny účetní výsledky, a teprve pak se k nim musí dojít. V účetnictví je to sice metoda na pováženou, v životě a myšlení víry je to ale postup jedině správný. Používám to, a naposled jsem to napsal jednomu studentovi, majícímu starost o zápočet, protože kvůli operaci zanedbal dvě přednášky Dějin a filosofie techniky.

A tak, bratře faráři, buďte dobré mysli. Jsou to sice věci rozumem nepostižitelné, ale vaše slova nepadla na skálu a nic vámi vyžehleného nikdo nezmačká. A i my děláme, co můžeme.

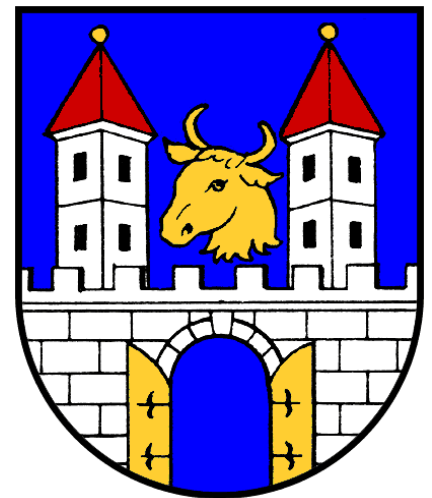
No právě...

Oslavnou řeč, z hlavy i srdce pronesenou při oslavě jubilea br. faráře Jana Pokorného dodatečně sepsal Milan Klapetek.

NAŠE SBORY

Svitavy

Farní sbor ČCE ve Svitavách je nejsevernějším sborem brněnského seniorátu, leží na území Pardubického kraje a sousedí se sbory seniorátu poličského (Polička, Jimramov) a chrudimského (Česká Třebová, Lanškroun, Litomyšl). Svitavy jsou okresním městem s asi sedmnácti tisíci obyvateli. V nedávné době se o Svitavách mluvilo v souvislosti se Spielbergovým filmem Schindlerův seznam. Svitavy jsou rodištěm Oskara Schindlera a v nedalekém Brněnci je továrna, do níž putovali Schindlerovi židé. V době, kdy se tento svitavský rodák stal po natočení filmu světoznámým, byla v parku poblíž našeho sborového domu odhalena pamětní deska. Ve Svitavách není však Schindler přijímán jednoznačně, kromě příznivců má i mnohé nesmiřitelné odpůrce.

Evangelický sbor vznikl po druhé světové válce. Historikem vzniku svitavského sboru je bývalý farář ve Veselí Jan Plecháček, který si jako téma písemné práce k farářské zkoušce v roce 1999 zvolil "Počátky sboru ve Svitavách" a na příkladu svitavského sboru chtěl zmapovat problémy počátků sborů na území bývalých Sudet. Sborů, které vznikaly po osídlení pohraničí po válce, kdy noví obyvatelé hledali své zakotvení v církvi. Bratr Plecháček prošel mnohé materiály a hovořil s pamětníky, kteří sami počátky sboru zažili a na tyto počátky s vděčností vzpomínali. Z práce zjistíme, že svitavský sbor tvořili zejména přistěhovalci z nedaleké Českomoravské vysočiny, z míst, kde byly

naše sbory (Pustá Rybná, Telecí, Borová, Jimramov, Prosetín, Olešnice atd.) a odkud přicházely celé skupiny, což práci v novém sboru usnadňovalo, protože lidé se navzájem znali. Několik evangelíků přišlo i ze Zelova.

Organizaci sborové práce se věnoval farář Oldřich Videman z Borové u Poličky, který navázal na krátké období, kdy se snažil konat práci mezi několika málo svitavskými českými evangelíky před válkou. Jedním z mála těchto předválečných českých evangelíků byl Josef Dědič, jehož hotel Národní dům byl centrem českého života ve Svitavách. Dědič byl po válce veřejně činný jako předseda správní komise ve městě a byl i prvním předsedou výboru kazatelské stanice, která byla předchůdcem samostatného farního sboru.

Svitavy leží na pomezí Čech a Moravy. Nedaleká Radiměř, kde je nyní kazatelská stanice, se ještě před válkou dělila na Českou Radiměř a Moravskou Radiměř a vesnicí probíhala zemská hranice. Před válkou bylo Svitavsko osídleno převážně německým obyvatelstvem, Čechů bylo kolem deseti procent. Z hlediska náboženské příslušnosti tvořili naprostou většinu katolíci, evangelíků byla nepatrná menšina, ve Svitavách nebyl samostatný evangelický sbor.

Jak jsme uvedli, po válce přišli na území Sudet osídlenci hlavně z nedaleké Vysočiny a první bohoslužby se konaly již v létě 1945. Sbor neměl vlastní budovy, shromáždění ve Svitavách i v Radiměři se konala v najatých prostorách.

Ve Svitavách se později podařilo koupit bývalou továrnickou vilu na Poličské ulici, kde je sídlo sboru dodnes. V přízemí byl ze dvou pokojů zřízen bohoslužebný sál, zbývající část fary sloužila jako byt pro kazatele. Prvním kazatelem se v roce 1946 stal Karel Loveček, tehdy ještě jako vikář sboru v Borové u Poličky s určením pro Svitavy. Právně se sbor osamostatnil v

roce 1948. Bratr Loveček sloužil ve sboru do svého odchodu do důchodu v roce 1971 a v následujícím roce se jeho nástupcem stal farář Josef Valenta, který odešel do důchodu v roce 1997, avšak ve Svitavách bydlí, je členem staršovstva a nadále kazatelsky vypomáhá. Jediným farářem, který odešel do služby v jiném sboru, byl Daniel Freitinger, který byl farářem od roku 1999 do roku 2007. Uvidíme, zda nový farář Filip Keller, který byl zvolen v roce 2008 a má nastoupit 1. září 2009, vytrvá také až do důchodu.

Přehledem farářů (nyní sbor administruje farář Daniel Tomeš z Lanškrouna) jsme se přenesli do současnosti. Kdybychom srovnávali a považovali za měřítko čísla, nebyla by současnost růžová. Zatímco prameny uvádějí v roce 1946 počet 1492 členů, dnešní stav je těsně nad 400 (a to ještě jen proto, že dlouhá léta nebyla provedena revize kartotéky; až revizi

provedeme, zjistíme, že za počet "mrtvých duší" by se nemusel stydět ani klasik a skutečný počet klesne jistě o třetinu). V počátcích navštěvovalo bohoslužby ve Svitavách 100 až 150 lidí, dnes nás chodí okolo dvaceti ve Svitavách a okolo patnácti v Radiměři. Zatímco historik uvádí, že v roce 1946 se zúčastnilo vyučování náboženství přes 300 dětí, dnes jich není ani deset.

Stesky však nejsou na místě. Věříme, že význam sborové práce není dán jen čísly statistiky. Jsme vděční, že se můžeme scházet k nedělním bohoslužbám a v týdnu k biblickým hodinám. Máme radost, že je možné vyučovat náboženství, i když počet dětí je méně než skromný. Radujeme se z toho, že po několika letech bylo zahájeno konfirmační cvičení.

Pro sborovou práci jsou dobré materiální podmínky. Máme sborový dům, v němž se za pomoci města Svitavy, Pardubického kraje a Jeronymovy jednoty podařilo dokončit rekonstrukci bytu pro faráře. Byt je nyní v prvním poschodí a prostory v přízemí se uvolnily pro sborovou činnost (až se někdy zdá, že těch prostor je více než té činnosti). V současné době plánujeme ještě výměnu oken, protože stará okna nevyhovují a způsobují značné tepelné ztráty. V této souvislosti děkujeme i za finanční dar ze sboru Brno I.

Sborový dům slouží i pro bohoslužebná shromáždění církve adventistů a pravoslavných (pravoslavní mají bohoslužby před našimi, a tak jednou za dva týdny konáme bohoslužby v místnosti provoněné kadidlem, jak poznamenal br. farář Ctirad Novák, když u nás nedávno kázal). Vůně kadidla však asi brzy vyvane, protože pravoslavní si staví vlastní modlitebnu (i když jich na bohoslužbách mimo svátky nebývá více než deset). Další církve tedy využívají náš sborový dům, ale jinak nelze hovořit o nějaké užší spolupráci. Zpravidla jediným ekumenickým shromážděním bývají dvoje bohoslužby v lednu v souvislosti s aliančními modlitebními týdny.

Druhým centrem sboru je Radiměř, kde je kazatelská stanice. Po válce se dlouhou dobu konaly bohoslužby v domě u Prudilů. Rodina bratra Karla Prudila byla a jeho potomci dosud jsou duší této kazatelské stanice. Nyní má kazatelská stanice vlastní dům, bývalou českou menštinovou školu, kde je byt (s vděčností vzpomínám, že jsme zde přes dvacet let mohli bydlet) a shromažďovací místnosti. Bohoslužby se konají druhou a čtvrtou neděli v měsíci, v týdnu je vyučování náboženství a biblická hodina. Na bohoslužby přichází 15 - 20 lidí, potěšitelná je účast dětí, kterých bývá i deset (od těch nejmenších, které jsou někdy i slyšet, až po tři největší, které navštěvují konfirmační cvičení). V Radiměři v osmdesátých letech vznikl také pěvecký ekumenický sbor pod vedením tamního varhaníka a muzikanta pana Josefa Trnečky. Sbor zpíval o svátcích a při různých příležitostech při evangelických i katolických bohoslužbách. Po onemocnění pana Trnečky sbor skončil, nyní je jeho následovníkem Radiměřský komorní sbor (www.rakos.mysteria.cz).

Současný stav sboru lze charakterizovat jako očekávání na to, že příchod nového faráře přinese oživení sborové práce. Očekávání, že nový farář bude umět přitáhnout k účasti na bohoslužbách a na životě sboru alespoň některé z těch členů, kteří jsou pouze v matrice a jinak se života sboru neúčastní.

Petr Carda

Alianční týden modliteb

Den	Pořádá	Místo	Kazatel
4.1. Ne 18:00	Slovo života	Novobranská 4	František Apetauer, AC
5.1. Po 18:00	ČSCH	Botanická 1	Michal Vaněk, SŽ
6.1. Út 18:00	ČCE	Opletalova 6	Jiří Krejčí, KřSb
18:00	ECM	Archa, Lýskova	Pavel Marván, KS
7.1. St 18:00	CB	Kounicova 15	Eva Matějková, CČSH
8.1. Čt 18:00	BJB	Smetanova 20	Jiří Gruber, ČCE
9.1. Pá 18:00	AC	Životského 10	Pavel Coufal, BJB
10.1. So 18:00	KS	Šámalova 15	Pavel Lukáš, CB
11.1. Ne 18:00	ČCE	Lidická 79	Jana Křížová, ECM

Ekumenická bohoslužba slova u sv. Jakuba

V rámci týdne za jednotu křesťanů se koná v úterý 20. ledna v 19 hodin ekumenická bohoslužba, kterou již několik let připravují církve působící v centru Brna. O tom, co znamenalo Kristovo narození pro Zachariáše, Alžbětu, Marii, Josefa, Simeona a Jana Křtitele promluví Rostislav Toman (SKC), Eva Matějková (CČSH), Jan Asszonyi (CB), Jiří Gruber (ČCE), Pavel Coufal (BJB) a Václav Slouk (ŘK). Sbírka bude určena pro rádio Proglas. Srdečně zveme

Kavárnička

I v lednu roku 2009 má naše Kavárnička připraveny zajímavé programy pro ty, kdo si chtějí udělat čas vždy ve středu v 15 hodin. Zahajujeme písní, následuje biblická úvaha, pak asi půlhodinová beseda při kávě a konečně tzv. druhý program, který bude v tomto měsíci následující:

- 7. 1. S Bohuslavem Martinů po Vysočině - připravila L. Marková
- 14. 1. Dr. Jan Franců promítne snímky z naší poslední návštěvy v Basileji
- 21. 1. Zahrají studenti Konzervatoře
- 28. 1. Vyprávění dr. Jana Pokorného

Klub otevřených dveří

Pravidelné schůzky pro rodiče s malými dětmi se konají vždy ve čtvrtek v 10:00 na faře na Opletalově 6. Program bude upřesněn na nástěnce.

Brno I

1.1. Marie Bauerová	81 let
1.1. Zdeněk Freisleben	60 let
1.1. Petra Matyášová	20 let
2.1. Krista Grmelová	79 let
3.1. Kateřina Pažebřuchová	20 let
4.1. František Havránek	80 let
4.1. Miluše Šubartová	82 let
5.1. Radka Šedivá	30 let
8.1. Zdeňka Čápková	75 let
8.1. Antonín Komosný	76 let
9.1. Jan Hrubý	20 let
9.1. Božena Koloušková	78 let
10.1. Zdeněk Churý	84 let
10.1. Naděžda Makovská	80 let
14.1. Zdeněk Mráz	80 let
16.1. Růžena Kotasová	82 let
17.1. Jiří Stratil	90 let
18.1. Eva Joklová	84 let
20.1. Olga Nekudová	85 let
21.1. Zdenka Suchomelová	75 let
23.1. Petr Herzog	75 let
23.1. Miloslava Smetanová	86 let
24.1. Alena Hudcová	50 let
26.1. Františka Doleželová	75 let
28.1. Jaroslava Jurková	80 let
28.1. Vladimíra Měšťanová	81 let
30.1. Libuše Tomášková	87 let
31.1. Eva Mrskošová	78 let

Brno II

1.1. Vlasta Svobodová	79 let
1.1. Jiří Válek	70 let
8.1. Vlasta Horáková	83 let
8.1. Petr Keller	50 let
12.1. Růžena Albrechtová	85 let
12.1. Dagmar Hádková	80 let
13.1. Františka Kolínská	88 let
14.1. Růžena Bílková	98 let
14.1. Augusta Rakovská	84 let
14.1. Josef Prudký	82 let
14.1. Zdeněk Špaček	60 let
15.1. Naděžda Šebestová	78 let
15.1. Helena Mahelová	40 let
16.1. Tomáš Fussganger	40 let
17.1. Zdeňka Čurdová	93 let
17.1. Alena Havířová	83 let
18.1. Jaroslava Hájková	87 let
20.1. Hana Širůčková	60 let
21.1. Anežka Fidrmucová	86 let
23.1. Květoslava Hanáková	84 let
28.1. Darina Marková	94 let
28.1. Milan Melichar	86 let
28.1. Vladimír Vláčil	79 let
29.1. Marie Sýkorová	86 let
31.1. Hana Pavlovská	80 let
31.1. Josef Janča	79 let

Pokřtěni byli:

14.12. Benjamin Oukropec,
nar. 2008

**Bud' požehnan, můj Bože, za všechen čas, ježž dal jsi mi,
Abych jej, ukryt ve tvé lásce, žil tobě k chvále na zemi.
Za všechnu krásu, Bože věčný, v mém životě, jenž pomíjí,
jsem tobě, Nejkrásnější, vděčný a stále víc tě miluji.**

Evangelický zpěvník, z písně 535

Příprava časopisu Setkávání

První zárodek nového čísla vzniká na redakční radě. V dvouměsíčním předstihu je třeba domluvit hlavní články. Kdo si vezme úvodník, kdo napíše pobožnost, kdo poreferuje o proběhlých sborových akcích. Hlavní porada se koná zhruba měsíc před tím, než má číslo vyjít. To už máme k dispozici asi čtvrtinu čísla, kterou rozešlu ostatním emailem. Scházíme se ve čtvrtek v osm ráno na Opletalově. Nejprve hodnotíme právě vyšlé číslo. V každém se najdou nějaké chyby. Špatné datum narozenin, překlep v nadpise, někomu se nelíbí příliš dlouhé historické články, dalším příliš lidový styl některých zpráv. Je to poučení pro příště, protože na vyšlém čísle už se nedá nic změnit. Občas někdo i něco pochválí.

Ale hlavní úkol je před námi: sestavit nové číslo. Na schůzce si rozdáme přepokládaný rozpis stran, z nichž většina zůstává dosud nenaplněná. Asi hodinu trvá, než se navzájem přemluvíme, co kdo do týdne napíše a dodá. Často se přitom rozproude bouřlivá debata a většinou se u toho náramně nasmějeme. Až doma si pak vyčítáme, co všechno jsme slíbili udělat.

Asi za týden vzniká první verze čísla, které je hotové tak z padesáti procent. Korekturu dělá sestra Hanka na počítači, většinou do druhého dne. Sotva ji dokončí, přijdou další články. Mnohé je třeba zkracovat, doplňovat, natahovat a někdy i vyřazovat. Mnohé autory je třeba urgovat, u jiných je to marné a je třeba počkat až na nejzazší možný termín.

Mezitím dostávají první verzi emailem členové redakční rady, aby se vyjádřili ke skladbě a podobě čísla. Nejcennější připomínky mívá bratr Radek, který z nás má největší zkušenosti s redakční prací. Mezitím se přidává další obligátní materiál, jako jsou narozeniny a zprávy ze staršovstva. Objevují se články ze sborů v Husovicích a Židenicích, z nichž každý má vyhrazenou svoji stránku. Jenda mezitím sestavuje fotorpřilohu, kterou jsme až dosud tiskli samostatně jinou technikou. Jako poslední se připravuje stránka s rozpisem bohoslužeb a týden ve sboru. Kvůli ní musím telefonovat do Husovic a do

Židenic, kde plán bohoslužeb a sborových akcí většinou teprve tvoří. V té době však stále chybí celá rubrika „Bude“ a po telefonu sháníme údaje, co bude v klubu matek, kde a kdy se budou konat přednášky, výlety atd. Dva dny před odevzdáním tiskárně obvykle dvě stránky přebývají nebo tři chybí. Nezbyvá, než rychle něco dopsat nebo vyřadit, což bývá většinou můj úkol. Když pak někomu přestane fungovat email nebo se mu zhroutl počítač, poslední korektury se dělají i po telefonu.

V pátek dostává hrubě hotové číslo Milan, který je odpovědný za přípravu předloh do tiskárny. Má na to jen pár hodin. Protože používá jiný program, sestavuje celé číslo prakticky znovu. Aby nám nepřichystal příliš mnoho překvapení, posílá mi ještě celé číslo v PDF formátu na kontrolu, abychom mohli opravit chyby patrné na první pohled. Ostatní necháváme pro pobavení čtenářů.

Milan pak vytiskne předlohu čísla a v pondělí večer si ho Maruška cestou domů vyzvedne. V úterý v sedm ráno ho fyzicky předá i s objednávkou do tiskárny VENSEN, kde ho během dvou dnů rozmnoží v počtu necelých pěti set kusů na velkokopírovacích strojích. Mezitím se nachystají obálky pro ty, kterým časopis posíláme. Ve čtvrtek startují auto střídavě bratři Blahouš nebo Jarek a rozváží balíky s číslem po farách. Pak je třeba rozdělit dávku pro Betlémský a Červený kostel. Předplatitelé dostávají čísla nadepsaná svým jménem. To mají na starosti Pavel a Jaa.

Nakonec se dá do ohlášek, že vyšlo nové číslo Setkávání. Někteří si ho přečtou ještě v kostele, jiní si ho nevyzvednou ani za měsíc. A my čekáme, jak lidé číslo přijmou. Většinou se toho moc nedozvíme. Lidé reagují především na to, co se jim nelíbí. Ale většina nákladu se rozebere a snad i přečte.

Jiří Gruber

POVÍDKA

Tři neobyčejní králové

Děti si na vánoce připravily hru o narození Ježíška, kterou chtěly předvést celé farnosti. Samy si napsaly, co budou říkat andělé, co pastýři, jak bude mluvit Maria s Josefem. Dokonce připravily krátkou roli i pro vola s oslem.

Úlohy si rozdělily mezi sebou. Všechny samozřejmě chtěly hrát Josefa nebo Marii a nikomu se nechtělo představovat osla. A tak se rozhodly, že namaskují jako osla Luciina psa. Byl na to dost velký a klidný. Když mu přidají dlouhé uši, bude z něj docela ucházející osel. Jen se nesmí při představení rozštěkat. Když je však při zkoušce viděla Renata, vedoucí kroužku, vyhrkla: „Vždyť vám scházejí tři králové!“ Režisér Ondra se chytil za hlavu. Kde teď, pouhý den před představením, sežene tři krále?

S řešením přišel pan farář. „Budeme hledat tři lidi z farnosti. Vysvětlíme jim, že budou hrát moderní tři krále, takže nepotřebují žádný zvláštní kostým. Přijdou oblečení, jako chodí normálně, a přinesou Ježíškovi dárek, který si

sami zvolí. Jejich jediným úkolem bude jasně vysvětlit, proč chtějí dát Ježíškovi právě ten dárek, který si vybrali.“ Děti se pustily do hledání a během několika hodin byli dobrovolníci, kteří zahrají tři krále, nalezeni a se svým úkolem srozuměni. Na Štědrý den bylo hlediště plné nedočkavých diváků. Děti se snažily ze všech sil, aby představení dopadlo co nejlépe. Pes v roli osla zdárně usnul a Josefovi se neodlepil plnovous, čehož se všichni nejvíc obávali. Nikdo však netušil, že se právě příchod tří králů stane nejsilnějším místem celé hry.

Prvnímu králi bylo okolo padesáti. Měl pět dětí a pracoval na radnici. V ruce nesl berli. Položil ji vedle jesliček a prohlásil: „Před třemi lety jsem měl ošklivou autonehodu. Byl to čelní náraz a probudil jsem se až v nemocnici s mnoha zlomeninami. Lékaři mi nedávali moc naděje na uzdravení, nikdo se neodvážil mi říct, co bude dál. Právě tehdy jsem se začal těšit z každého sebemenšího pokroku. Byl jsem vděčný za to, že jsem zase mohl hýbat prsty, posadit se bez pomoci jiných, a tak dál. Těch několik měsíců v nemocnici pro mne znamenalo velkou změnu. Začal jsem pokorně objevovat, kolik krásy je na světě. Raduji se z každodenních maličkostí, kterých jsem si do té doby vůbec nevšiml. A proto nesu Ježíškovi na znamení vděčnosti tuhle berlu.“

Druhým králem byla vlastně královna, matka dvou dětí. Nesla biblickou dějepravu. Položila ji vedle Ježíška se slovy: „Dokud byly moje děti malé a potřebovaly mě, cítila jsem se naplněná. Potom vyrostly a já jsem si začala připadat zbytečná. Ale zjistila jsem, že je zbytečné se litovat, a tak jsem poprosila faráře, jestli mohu děti učit náboženství. Díky tomu jsem zase našla smysl života. Cítím se trochu jako apoštol. Otevírat dětem brány ducha je pro mě něco nádherného.“

Třetí král byl velmi mladý a přinášel sebou čistý list papíru. Položil ho vedle Ježíška a řekl: „Nevěděl jsem, jestli mám tuhle roli vůbec přijmout. Nevěděl jsem, co budu povídat ani co přinesu jako dar. Mám prázdné ruce. Ale mám srdce plné touhy, štěstí a radosti ze života. Zároveň se mi v něm honí neklid, otázky a očekávání, chyby i pochybnosti. Nemám, co bych ti dal. Budoucnost se pro mě ukrývá v mlhách. A tak ti, Ježíši, nesu čistý list. Víím, že jsi přišel proto, abys nám dal novou naději. Jsem ještě uvnitř prázdný, ale srdce mám otevřené a připravené na slova, která budeš chtít napsat na list mého života.“

z knihy Vánočních příběhů od Bruno Ferrera vybrala Jana Slámová

Moje nejkrásnější štedrovečerní tečka.

V Nosislavi se po desetiletí udržuje tradice - štedrovečerní hraní po obci. Krásně na ni vzpomíná sestra Dana Karhánková z nosislavského sboru.

Vánoce mají pro většinu z nás své neopakovatelné kouzlo. Bylo to na Štědrý den, v našem kostele jsme měli možnost obohatit prožitek Vánoc hudbou na varhany a flétnu, proloženou zvěstí o narození Spasitele. Venku hrozně mrzlo, teplota -12°C, ale zážitek z koncertu byl tak silný, že srdce pookřála. Potom jsme šli všichni před místní poštu k vánočnímu stromu, kde

se zahrálo několik vánočních písní, popřáli jsme si hezké svátky a odebrali se do svých vyhřátých domovů. Muzikanti pak procházeli vesnicí, aby hudbou potěšili své spoluobčany. Říkala jsem si, jak to ti chlapci v mrazu vydrží! Bylo deset hodin a mne přemáhala únava, chtěla jsem se přesvědčit, zda to muzikanti nevzdali a zda mám tedy na ně čekat. Zavolala jsem do rodiny bratra Jana Lukla, který byl jedním z muzikantů. Telefon zvednul nejstarší syn, popřála jsem napřed celé rodině požehnané svátky, omluvila se za vyrušení v tak pozdní hodinu a přeptala se, zda už mají tatínka doma. Syn na to, že už leží, že muzikanti chodili jen hodinu a protože jim zamrzly nástroje, šli domů. Asi hodinu jsem krásně spala, když tu najednou před naším domem slyším hrát trubku „Narodil se Kristus Pán“. Vyskočila jsem z postele a viděla tam snad přízrak - jednoho muzikanta, který nám všem vytruboval tu skvělou novinu. Lidé začali otevírat dveře, scházeli se k našemu domu a muzikant spustil další - „ Ó, křesťané všichni v radostném plesání“. To nikdo nečekal. Korunu tomu dala sousedka Jitka, která vyběhla do toho mrazu v noční košili a županu. Všichni jsme byli jako omráčeni, děkovali jsme a přáli si vzájemně krásné Vánoce.

Muzikant odmítl odměnu, řekl, že to proto nedělá. Ten můj telefonát ale způsobil, že vstal, dobře se oblékl a řekl si, že když to té paní chybí ke štěstí a spokojenosti, udělá to pro ni. Byla jsem plná vděku za tuto chvíli a ještě s větší radostí usínala. To si člověk najednou uvědomí, co to znamená, když se lidská srdce otevírají, jak to zpíváme ve vánočních písních."

Mně tento příběh udělal také radost, protože ten muzikant byl můj bratr.

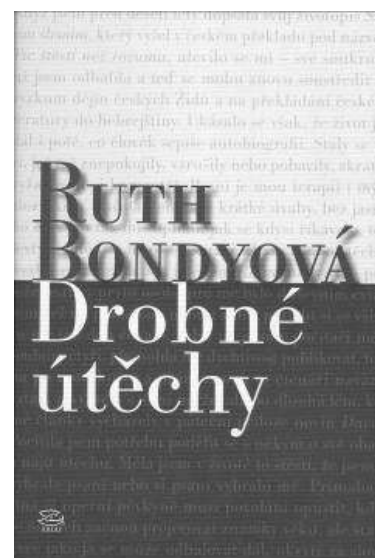
Eliška Sedláčková

KNIHA

Dnes bych se ráda zastavila u knihy Ruth Bondyové „Drobné útěchy.“ Čeští čtenáři tuto izraelskou spisovatelku, překladatelku a novinářku mohou dobře znát. Řekla bych, že skoro každý rok se v našich knihkupectvích objeví na pultech překlad její nové knížky nebo si čas od času můžeme přečíst v některém časopise rozhovor s autorkou, často při její návštěvě Prahy, což bývá zpravidla o jarním pražském veletrhu Svět knihy.

Připomeňme si, že se Ruth Bondyová narodila v roce 1923 v Praze v židovské rodině, prošla Terezínem, Osvětimí a dalšími koncentračními tábory. Po návratu pracovala jako překladatelka v Praze, ale v roce 1948 se vystěhovala do Izraele, kde více než 30 let působila jako novinářka předního hebrejského deníku Davar. V letech 1985-1991 vyučovala žurnalistiku na univerzitě v Tel Avivu. Do hebrejštiny přeložila řadu českých autorů, jako Haška, Kunderu, Hrabala, Havla, Weila a jiné.

Ruth Bondyová se také dlouhodobě zabývá historií terezínského ghetta a monografie o Jakobu Edelsteinovi, který byl nacisty ustanovený jako

„židovský starší“ terezínského ghetta, je zatím její nejobsažnější prací na toto téma. Ale zmiňme její další tvorbu. Kniha „Víc štěstí než rozumu“ je zamyšlením nad spisovatelčiným vlastním životem. Vzpomíná v ní na rodinné kořeny v Čechách, mládí prožité v Praze, jsou zde její zkušenosti ze sionistického hnutí v předválečném Československu i její osudy za druhé světové války a v novém státě Izrael. Určitě stojí zato si tuhle knihu, vyznačující se laskavou moudrostí, přečíst. Vydalo ji nakladatelství Argo v roce 2003.

Pro ty české čtenáře, kteří se zajímají o židovství podrobněji, je k dispozici z pera Ruth Bondyové dokonce trilogie, kterou v průběhu let vydalo nakladatelství Franze Kafky, a to „Mezi námi řečeno“ o tom, jak mluvili Židé v Čechách a na Moravě, pak „Rodinné dědictví“ o jménech a poslední část trilogie „Boží hody“, která vyšla nedávno a zabývá se stravováním. Avšak pozor! není to kuchařská kniha, ale poutavé vyprávění o zasutých náboženských i sociálních souvislostech půstu, chudoby i zámožnosti, v němž autorka čerpá z vlastních zkušeností, vzpomínek i poznatků v Izraeli.

A konečně se dostáváme ke knize, kterou bych Vám chtěla doporučit. „Drobné útěchy“ ji nazvala Ruth Bondyová. Je to knížka, která volně navazuje na její autobiografii. Protože, jak sama píše v úvodu ke knize, psaní je její terapií i zlovykem, a tak jí prostě nedá, aby okolní svět neglosovala a nezaznamenávala postřehy a svoje názory na nejrůznější události. Knížka „Drobné útěchy“ obsahuje kratší úvahy na nejrůznější témata. Od otázek zdraví, zisku, bezpečnosti ve světě vůbec a zvláště v Izraeli, přes život v konzumní společnosti, v domě ve společném vlastnictví, až po ortodoxní judaismus a pohled dnešní společnosti na holocaust. Potýká se i s otázkami víry v Boha, kterou ztratila v důsledku vyvraždění milionu a půl židovských dětí nacisty, ale naplňuje ji uspokojením, když její vnučka slaví bar micva a od této chvíle může číst v synagoze z Tóry. O čemkoliv Ruth Bondyová píše, ze všech jejích úvah dýchá nezdolný optimismus i smysl pro humor. Je bystrou pozorovatelkou každodenního života a má přímo čapkovský smysl pro zdánlivé maličkosti. Z knížky se dozvíme také mnoho zajímavostí z obyčejného života v Izraeli a když dočteme na poslední stránku, máme pocit, že nás někdo pohládl po duši.

„Drobné útěchy“ vydalo letos nakladatelství Argo a jsou stále k dostání za 249 korun.

Eva Šimková

ZE SBORU BRNO – ŽIDENICE

Osudy biblických nápisů

Každý nápis má svůj osud. Vždy někoho oslovuje, někdy i více, než si myslíme. Nejedná se o komerční reklamu, i když se stále nějak opakuje. Například když přicházíme ke kostelu na Pellicově ulici, čteme už mnohem víc než sto let: *MY KÁŽEME KRISTA* (1K 1,23). Myslím si, že to byl program brněnského sboru a prvního brněnského faráře Václava Pokorného, a nebylo to vždy samozřejmostí.

V areálu sboru na staré modlitebně v Židenicích zůstal starý oprýskaný nápis ze Sk 2,42: *I ZŮSTÁVALI V UČENÍ APOŠTOLSKÉM*. To je dnes jediný, i když neveřejně viditelný nápis ve sboru, ostatní postupně zmizely, ani nevíme jak. Uvedený nápis některé odpuzuje svou nevzhledností, jiným snad připomíná naši všelijak „povětrností“ narušenou víru. Uvnitř staré modlitebny bylo zleva i zprava nad ukazateli písní na čelní stěně *Zpívejte Hospodinu a Oslavujte Hospodina* (Ž 96,1 a Ž 105,1). Tady trochu odbočím. Když farář V. Procházka v Javorníku, z brněnské „školy“, uslyšel mládež, jak říkála: „zaspíváme si“, tak jim vždy znovu trpělivě vysvětloval, že nezpíváme sobě, ale Hospodinu.

Ještě jeden biblický citát v našem sboru zůstal na nepříliš přístupném místě ve věži, na jediném nejmenším zbylém zvonu z 1K 13,1: *LÁSKY KDYBYCH NEMĚL, UČINĚN JSEM MĚŘ ZVUČÍCÍ ANEB ZVONEC ZNĚJÍCÍ*. Důležitá skutečnost, stále aktuální, každou neděli toto poselství, pokud jsme vnímaví, slyšíme. (Zvony, o které jsme přišli za 2. světové války, měly ještě nápisy z Ž 122,1 a 115,1.)

Uvedený evangelický kostel, postavený v roce 1935 za faráře Antonína Vence, také z brněnské „líhně“, měl nad vstupem půl metru vysoký biblický nápis z bílých kovových písmen z Ž 146,1: *CHVAL DUŠE MÁ HOSPODINA*. Po druhé světové válce už nebyl obnoven. Ovšem nápis byl i uvnitř kostela nad apsidou, jejímž středem byla kazatelna. Tento citát zněl: „*KDOŽ Z BOHA JEST, SLOVO BOŽÍ SLYŠÍ* (J 8,47). Možná si naši otcové kladli otázku, jako si často klademe i my: Jak a kdy slyšíme slovo Boží? Po poválečných opravách už byl trochu níž na dřevěném obložení nový nápis: *SLOVO KRISTOVO PŘEBÝVEJ VE VÁS BOHATĚ* (Ko 3,16). To bylo období našeho dospívání, mladí lidé jsou v tomto věku často velice kritičtí k radám rodičů, učitelů, faráře, ale toto apoštolovo slovo, vzdor všemu, zůstalo v mnohých z nás zakotveno. Tehdejší bratr kurátor A. Havlena si přál, při velkých opravách v 70. letech, abychom tento nápis umístili viditelně z vnější strany galerie, nepodařilo se.

Jako poslední zmizelo Kristovo ujištění ze střední desky (Jiřího Zejfarta) z Mt 28,20: *JÁ S VÁMI JSEM*. Jsou to silná slova, která nám darují jistotu, že On je věrný a stojí při nás, i když my jsme všelijak pochybující a nevěrní. Chci zmínit ještě poslední velký černý nápis na bílé stěně nad čtyřkřídlovými dveřmi východu z chrámové předsíně: *NEPOUŠTĚJTE SPOLEČNÉ SHROMÁŽDĚNÍ, JAKO NĚKTEŘÍ OBYČEJ MAJÍ, ALE NAPOMÍNEJTE SE, A TO TÍM VÍCE, ČÍM VÍCE VIDÍTE, ŽE SE TEN DEN PŘIBLIŽUJE* (Žd 10,25). Myslím si, že zvláště při vynášení rakve našich blízkých z kostela nám biblický citát pomáhal při uvědomování si vlastní smrtelnosti, a to není málo.

Všechna tato napsaná biblická slova nám zvěstovala Boží slovo i bez přítomnosti kazatele, zvláště při ztišení před vlastními bohoslužbami. Dnes už v naprosté většině nevíme, proč nápisy zmizely, a mizí i symboly, domnívám se, že je to nějaký nepsaný trend, ale ne úplně všude. Například po velmi technicky náročných rekonstrukcích ve sborovém domě v Brně - Husovicích se objevily na stěnách umělecky provedené biblické citace. Umělec, který není evangelík, nás při slavnosti otevření ujistil, že vycházel právě z praxe

bratrských modliteben, tolerančních a reformovaných kostelů, pro něž jsou psaná slova charakteristická a spojující.

Pokud by si někdo hledal uvedené citace v Písmu, pak mu musím povědět, že nejsou ani v ekumenickém překladu, ten tehdy ještě nebyl, a ani ne vždy přesně v kralickém znění, ale podle toho, jak bylo vše zapsáno na stěny.

Jiří Novák

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Na začátku prosincové schůze vládla spokojenost. Slavnostní bohoslužby a sborové odpoledne k 90. narozeninám bratra faráře Jana Pokorného se mimořádně vydařily. Hojná účast byla také na přednášce bratra Jaro Křivohlavého. Úspěšná byla i brigáda při úklidu Červeného kostela. Byl schválen plán akcí na první čtvrtletí příštího roku. O průběhu kurzů Alfa referoval bratr Rybárik. Máme radost, že do následného kurzu Beta, v němž chceme naše hosty blíže seznámit se životem naší církve a pozvat do sboru, se předběžně přihlásilo 20 hostů. O jednání konventu informoval bratr kurátor. Finanční komise, která se sešla hodinu před staršovstvem, připravila návrhy na odměny pracovníkům našeho sboru, které byly schváleny. Přispěli jsme také finančním darem ústeckému seniorátu na činnost jejich seniorátního faráře. Byla jmenována komise, která připraví ideový záměr stavebních plánů na Pellicově. Z nedávné ankety, kterou zpracoval bratr Baláš, vyplynulo, které úkoly členové staršovstva preferují a na které se proto zaměříme v příštím roce.

Jiří Gruber

Brno II

Jednání seniorátního konventu v Blahoslavově domě na konci listopadu si staršovstvo připomnělo krátkou rekapitulací. - - V rámci projednávání hospodářských záležitostí sboru přijalo a schválilo návrh rozpočtu sborového hospodaření na příští kalendářní rok. Rozpočet je vyrovnaný a vychází z výsledků hospodaření zjištěných o uplynulém a probíhajícím roce. Z dosavadního hospodářského přehledu se ukázalo, že náš sbor v uplynulých dnech výrazně podpořil práci středisek Diakonie v seniorátě; doufáme, že darované prostředky budou pro Diakonii pomoci. - - Blahoslavovu domu se dostalo pozvání k účasti na projektu „Noc kostelů“ v příštím roce v Brně. Ještě dříve nás však čekají setkání vánoční a novoroční, k nimž se přidá, jako každoročně, účast na aliančním týdnu modliteb v lednu. Blížící se začátek nového roku je výzvou, abychom nový čas usilovali přijmout jako dar z Boží ruky – a tak získali odvahu očekávat dobré věci.

Jaroslav Vítek